

Публикация Кременська міська рада

Кременська міська рада

27 январь 2024 г. · 🌐

Небеса забирають найкращих: на війні загинув кременянин Черноок Петро Віталійович.

На свого Героя вдома дуже чекали дружина Тетяна і донечка Анастасія. Бо він обіцяв повернутися, коли тихо, без пафосу і зайвого розголосу, пішов звільняти рідну землю від ворога. Але не судилося...Жахлива, підступна, кровожерлива війна забрала життя ще одного нашого захисника.

Черноок Петро Віталійович народився 18 листопада 1975 року в місті Алма-Ата, Республіка Казахстан. Деякий час сім'я жила в Набережних Челнах, а у 1988 році переїхала до Кременіної. Петро закінчив 11 класів середньої школи № 5. Потім відслужив у Національній Гвардії України. Після отримав технічну спеціальність в Рубіжанському індустріально-педагогічному технікумі. Закінчивши навчальний заклад, деякий час працював на шахті, а з 2005 року по лютий 2022 року – на УП ТОВ «ВІКО-Україна». За цей період одружився і створив щасливу родину.

Зі школи Петро мріяв стати льотчиком, але жага до неба з часом змінилася любов'ю до стрілецької зброї і він вміло опанував снайперську гвинтівку. Петро в усьому був таким: відповідальним і принциповим. І завжди прагнув, щоб оточуючі змінювалися на краще. Це та людина, про яку можна сказати тільки хороше. Зі світлою душею і добрим серцем, чуйний, порядний, чесний, сміливий та надійний. Коханий чоловік і найкращий люблячий татко.

Його сильні риси характеру не дозволили залишатися осторонь, коли на рідну землю ступила нога ворога. Після повномасштабного вторгнення Петро вивіз родину з Кременіної у більш безпечне місце – жили у Полтавській області, а потім – в Києві. У лютому 2023 року чоловік добровільно вступив до лав Національної Гвардії України. Спочатку боронив північний кордон країни, а з вересня 2023 року поїхав на Схід, ближче до дому, щоб пришвидшити звільнення Кременіної від окупанта. Служив у розвідці, як його дід, котрим він дуже пишався... Серце мужнього воїна зупинилося 20 січня 2024 року під Стельмахівкою Сватівського району.

Осиротіла родина Чернооків...

Болюча втрата для всієї Кременської громади...

Сумують за Петром і побратими, які дуже пишуться, що знали його особисто. Він був надійним товаришем і відважним воїном. А ще вмів і любив дискутувати на філософські теми так, що весь бліндаж захоплював його слухав.

До останнього подиху Петро мріяв вигнати ворога з рідної землі, а після перемоги продовжити військову справу та розбудовувати Україну для щасливого майбутнього своєї родини. А тепер Янголом оберігатиме нас з небес. А ми просто мусимо перемогти!

У цю лиху годину висловлюємо щирі співчуття рідним, друзям, побратимам Черноока Петра Віталійовича. Розділяємо невимовний біль горя і втрати та низько схиляємо голови у скорботі.

Вічна пам'ять та слава Герою!

Герої не вмирають!

Комментировать как Кременська бібліотека для дітей

